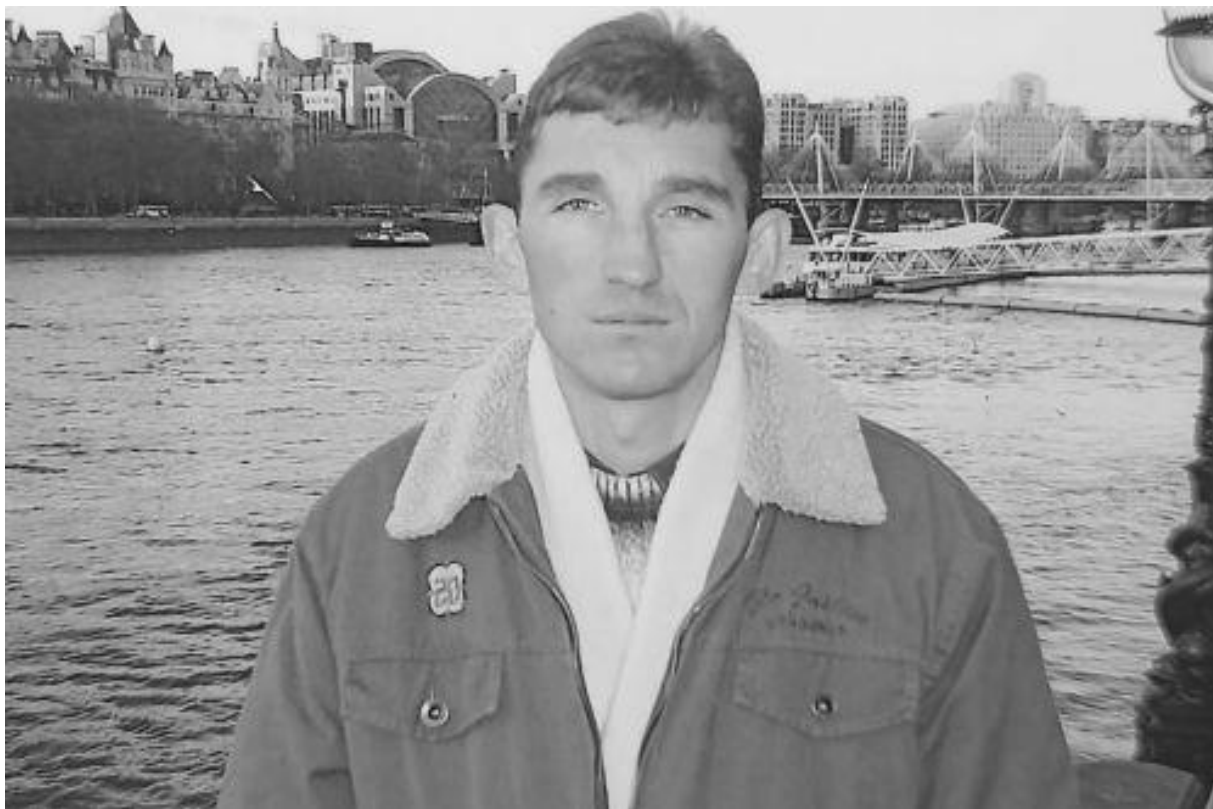

Отримав поранення несумісні з життям: на передовій загинув військовий з Тернопільщини Андрій Скуржанський

08 вересня 2022

Сьогодні до Чорткова сьогодні надійшла чергова жахлива звістка про загибель військовослужбовця Збройних Сил України, водія гармати артилерійського дивізіону – Скуржанського Андрія.

Йому був лише 51 рік.

7 вересня близько 13 год. під час проведення рейдових дій у районі Балаклійського району Херсонської області Скуржанський Андрій підірвався на мінно-вибуховому пристрої, у результаті чого отримав поранення, несумісні з життям.

У чоловіка залишився батько, дружина та донечка.

Чортківська міська рада висловлює щирі співчуття рідним та близьким з приводу передчасної смерті Андрія. Не забудемо про Його подвиг та мужність...

Про дату зустрічі загиблого Героя та чину похорону повідомимо згодом.
<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/73690-otrymav-poranennia-nesumisni-z-zhyttiam-na-peredovii-zahynuv-viiskovyi-z-ternopilshchyny-andrii-skurzhan'skyi>

Небо плакало дощем: В Чорткові попрощалися з Героєм

ВЕР 11, 2022

Сьогодні, 11 вересня, у останню дорогу провели загиблого Героя України, військовослужбовця Збройних сил України, водія гармати артилерійського дивізіону Скуржанського Андрія. Йому був лише 51 рік. У чоловіка залишився батько, дружина, донька та син. Навіть небо плакало сьогодні разом із сотнями чортків'ян, котрі прийшли помолитись за душу загиблого Героя та провести його в останню дорогу на подвір'ї Собору Верховних Апостолів Петра і Павла. Скуржанського Андрія, котрий віддав за Україну найдорожче – життя, поховують сьогодні у селі Звиняч Білобожницької громади.

Нагадаємо, 7 вересня близько 13 год. під час проведення рейдових дій у районі Балаклійського району Харківської області Скуржанський Андрій підірвався на мінно-вибуховому пристрої, у результаті чого отримав поранення, несумісні з життям.

Слава українським воїнам!

<https://lypa.com.ua/2022/09/%d0%bd%d0%b5%d0%b1%d0%be-%d0%bf%d0%bb%d0%b0%d0%ba%d0%b0%d0%bb%d0%be-%d0%b4%d0%be%d1%89%d0%b5%d0%bc-%d0%b2-%d1%87%d0%be%d1%80%d1%82%d0%ba%d0%be%d0%b2%d1%96-%d0%bf%d0%be%d0%bf%d1%80%d0%be%d1%89%d0%b0>

На Тернопільщині сьогодні прощатимуться із військовим, який віддав життя, звільняючи Балаклійський напрямок

11 вересня 2022

На Тернопілля привезли тіло військовослужбовця Збройних Сил України, водія гармати артилерійського дивізіону – Скуржанського Андрія Романовича з Чорткова, який загинув 7 вересня на Харківщині.

Його життя обірвалося в середу, близько 13 год., під час проведення рейдових дій на Балаклійському напрямку Харківської області. Боєць підірвався на мінно-вибуховому пристрої, у результаті чого отримав смертельні поранення. У чоловіка залишився батько, дружина, донька та син.

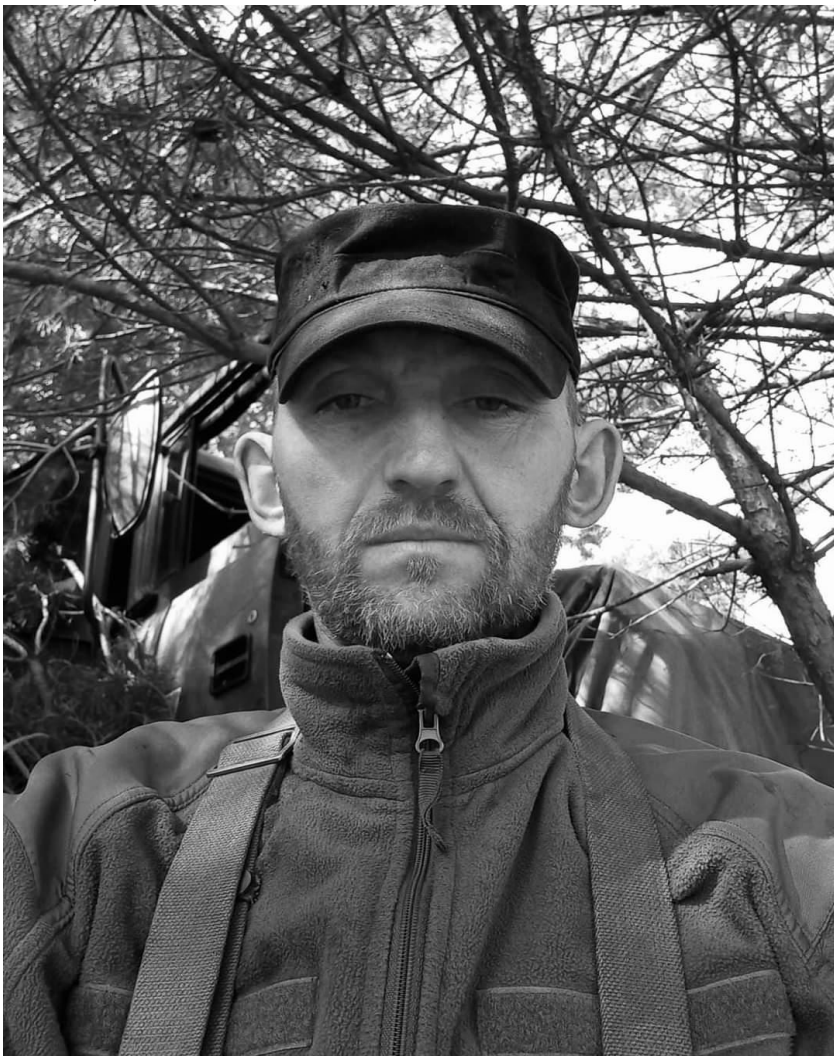
«Прощання із тілом воїна та панахида розпочнеться сьогодні, 11 вересня, о 14:30 . у Соборі Петра і Павла. О 16:00 годині відбудеться похорон у селі Звиняч Білобожницької громади», — інформують на сторінці Чортківського Ртцк Та Сп.

Висловлюємо щирі співчуття рідним та близьким з приводу передчасної смерті Героя...

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/73755-na-ternopilshchyni-sohodni-proshchatymutsia-iz-viiskovym-iakyi-viddav-zhyttia-zvilniaiuchy-balakliiskyi-napriamok>

Чортків зустрічатиме тіло загиблого Героя

ВЕР 11, 2022

Сьогодні, 11 вересня, о 14:30 год. відбудеться прощання у Соборі Петра і Павла із загиблим у війні з рашистами нашим земляком, чортків'янином, військовослужбовцем Скуржанським Андрієм.

А о 16 год. у селі Звиняч відбудеться чин похорону.

7 вересня близько 13 год. під час проведення рейдових дій у районі Балаклійського району Харківської області Скуржанський Андрій підірвався на мінно-вибуховому пристрої, у результаті чого отримав поранення, несумісні з життям.

У чоловіка залишився батько, дружина, донечка та син.

Запрошуємо усіх прийти та віддати шану Герою!

<https://lypa.com.ua/2022/09/%d1%87%d0%be%d1%80%d1%82%d0%ba%d1%96%d0%b2-%d0%b7%d1%83%d1%81%d1%82%d1%80%d1%96%d1%87%d0%b0%d1%82%d0%b8%d0%bc%d0%b5-%d1%82%d1%96%d0%bb%d0%be-%d0%b7%d0%b0%d0%b3%d0%b8%d0%b1%d0%bb%d0%be%d0%b3%d0%be>

На Чортківщині, коли ховали загиблого Героя, на небі з`явилась веселка

12 вересня 2022

Ще ніколи раніше, уже звиклі до сухих статистичних зведень з фронту упродовж двох сотень днів війни, ми не були притягнуті, мов магнітом, до екранів телевізорів та смартфонів, неймовірно радіючи звісткам про все нові і нові звільнені міста і села сходу та півдня України від рашистського окупанта.

Останніми днями нас охопила просто небачена досі ейфорія від блискавичного контрнаступу Збройних сил України. Проте ця радість - зі слізьми на очах, бо за звитязними перемогами криються незліченні жертви молодих українських хлопців та дівчат, яким би ще жити і жити, народжувати і виховувати дітей, просто радіти завтрашньому дню. Сьогодні безліч людей стоять навколішки по всій Україні, слізно прощаючись із Героями, які повертаються додому назавжди. Як старенька Марія Хомин і її невістка Ольга зі Звиняча, стрічаючи кортеж з тілом односельця Андрія Скуржанського. Чи дочекаються вони колись з війни свого сина і чоловіка, що пропав безвісти кілька місяців тому десь на сході? Дай, Боже, щоб він повернувся цілим і неушкодженим, як і тисячі інших воїнів-Героїв, що ціною власного життя наближають омріяний День Перемоги...

Автор: Любомир Габруський

Давно вже не збиралося стільки люду у Чорткові побіля храму Верховних Апостолів Петра і Павла, як цієї неділі, 11 вересня. Не менше півтисячі чортків`ян прийшли, аби навколішки зустріти тіло 51-річного земляка Скуржанського Андрія, що загинув за Україну, звільняючи Харківщину. Це місце за довгих вісім літ уже стало знаковим у Чорткові від 2014 року, коли уперше тут злинула тужлива "Пливе кача" за заціщанином Орестом Квачем, що поліг на Донеччині у перші місяці російського вторгнення. Скільки ще Чортківська земля зустрічала своїх Героїв, що поверталися "на щиті" з борні з одвічним окупантом? І скільки ще їх повернеться! Такою незмірно дорогою є ціна нашої Свободи...

Після панахиди за убієнним траурний кортеж вирушив до батьківської да людей в сльозах, стоячи навколішки із запаленими лампадками, рясно встеливши дорогу осінніми квітами, проводжали Героя, дякуючи йому за подвиг.

З центру Звиняча довжелезна похоронна процесія у супроводі духового оркестру й акомпонемент дощу вирушила на околицю села до обійстя, де народився і зростав Андрій. Лиш старенький батько нині там мешкає на самотині. 73-річний літній чоловік давно поховав дружину, а кілька літ тому і доньку - молодшу сестру Андрія. Чи гадав він колись, що зостанеться наодинці на схилі літ? Що клятий рашистський окупант відніме у нього єдиного сина?

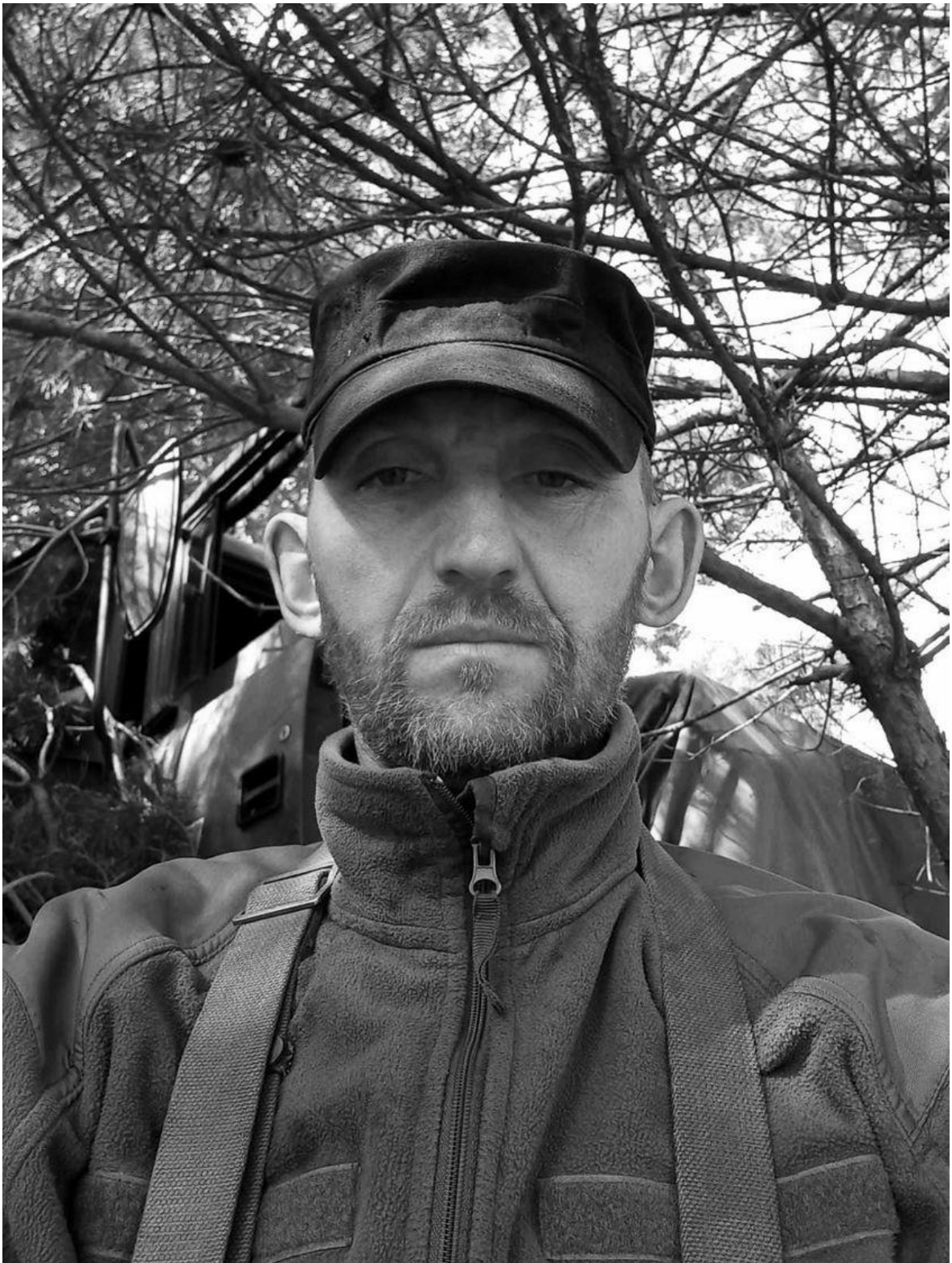

"Тату!.. Таточку!.." - невгаває осиротіла донька-семикласниця Алінка, не зводячи погляду з рідних батькових рис. Мовчки ковтає сльози почорніла від горя дружина-вдова. Десь на віддалі сотень кілометрів неймовірно тужить вже дорослий син Тарас, що так любив свого батька...

"Хороший був воїн і людина чудова, веселун-жартівник, що міг розрадити у важку хвилину, - згадує про Андрія його командир Сергій Мельник, котрий приїхав провести в останню путь свого підлеглого. - Уклавши минулого року контракт, служив у моєму розрахунку на посаді водія гармати у 44-й артилерійській бригаді. Разом пройшли Чернігів, Бровари, Суми, Харків, Бахмут, тепер ось Харківщина... Ніколи не обмежувався лишень водійськими обов'язками, завжди подавав снаряди до гармати..."

Наші війська 6-го числа перейшли у контрнаступ, ми, артилеристи, його прикривали. Отримали наказ висуватись далі. Під час передислокації Андрій своїм тягачем наїхав на міни. Від першої кузов машини врятував, але за нею одразу потрапив на "зеємку", від якої разом з Григорієм Смачилом з Кременеччини дістали поранення, що виявились смертельними. Дорогою до лікарні, десь з кілометр від позиції, Андрій ще був живий, не витримало

серце...

Шкода, дуже шкода, що так сталося... Не так ми планували закінчити нашу війну..."

Поховали Героя на новозакладеній Алеї Героїв місцевого кладовища під мідні звуки Державного Гімну України та військовий салют. І - о диво! - в ці хвилини десь далеко на сході на все небо розкинулась веселка, провіщаючи - як би нам всім того хотілося - наближення довгожданої Перемоги над ворогом. Здається, перелом у війні вже настав: орки, які ще вчора сунули

нескінченною ордою вглиб української землі, в паніці розбігаються перед натиском Збройних сил України! Звільнено майже всю Харківщину, тисячі кілометрів Луганщини, Донеччини, Херсонщини... Те, що ще вчора здавалося неможливим, сьогодні стає реальністю! Слава Україні і ЗСУ! Вічна пам'ять Героям, полеглим за її волю та незалежність!

<https://chortkiv.city/articles/236416/na-chortkivschini-koli-hovali-zagiblogo-geroya-na-nebi-zyavilas-veselka->

"Символ наближення Перемоги": на Тернопільщині під час похорону загиблого Героя з'явився "небесний знак" (ФОТО)

12 вересня 2022

Ще ніколи раніше, уже звиклі до сухих статистичних зведень з фронту упродовж двох сотень днів війни, ми не були притягнуті, мов магнітом, до екранів телевізорів та смартфонів, неймовірно радіючи звісткам про все нові і нові звільнені міста і села сходу та півдня України від рашистського окупанта.

Як інформує "Чортків. сіті", сьогодні безліч людей стоять навколішки по всій Україні, слізно прощаючись із Героями, які повертаються додому назавжди.

Як старенька Марія Хомин і її невістка Ольга зі Звиняча, стрічаючи кортеж з тілом односельця Андрія Скуржанського.

Чи дочекаються вони колись з війни свого сина і чоловіка, що пропав безвісти кілька місяців тому десь на сході? Дай, Боже, щоб він повернувся цілим і неушкодженим, як і тисячі інших воїнів-Героїв, що ціною власного життя наближають омріяний День Перемоги...

Давно вже не збиралося стільки люду у Чорткові побіля храму Верховних Апостолів Петра і Павла, як цієї неділі, 11 вересня.

Не менше пів тисячі чортків'ян прийшли, аби навколішки зустріти тіло 51-річного земляка Скуржанського Андрія, що загинув за Україну, звільняючи Харківщину.

Це місце за довгих вісім літ уже стало знаковим у Чорткові від 2014 року, коли уперше тут злинула тужлива "Пливе кача" за залицанином Орестом Квачем, що поліг на Донеччині у перші місяці російського вторгнення. Скільки ще Чортківська земля зустрічала своїх Героїв, що поверталися "на щиті" з борні з одвічним окупантом? І скільки ще їх повернеться! Такою незмірно дорогою є ціна нашої Свободи...

Після панахиди за убієнним траурний кортеж вирушив до батьківської домівки Андрія.

Уздовж усього останнього земного шляху загиблого воїна - у Білобожниці, Ридодубах, Косові, Звинячі - маса людей в сльозах, стоячи навколішки із запаленими лампадками, рясно встеливши дорогу осінніми квітами, проводжали Героя, дякуючи йому за подвиг.

З центру Звиняча довжелезна похоронна процесія у супроводі духового оркестру й акомпонемент дощу вирушила на околицю села до обійстя, де народився і зростав Андрій.

Лиш старенький батько нині там мешкає на самотині. 73-річний літній чоловік давно поховав дружину, а кілька літ тому і доньку - молодшу сестру

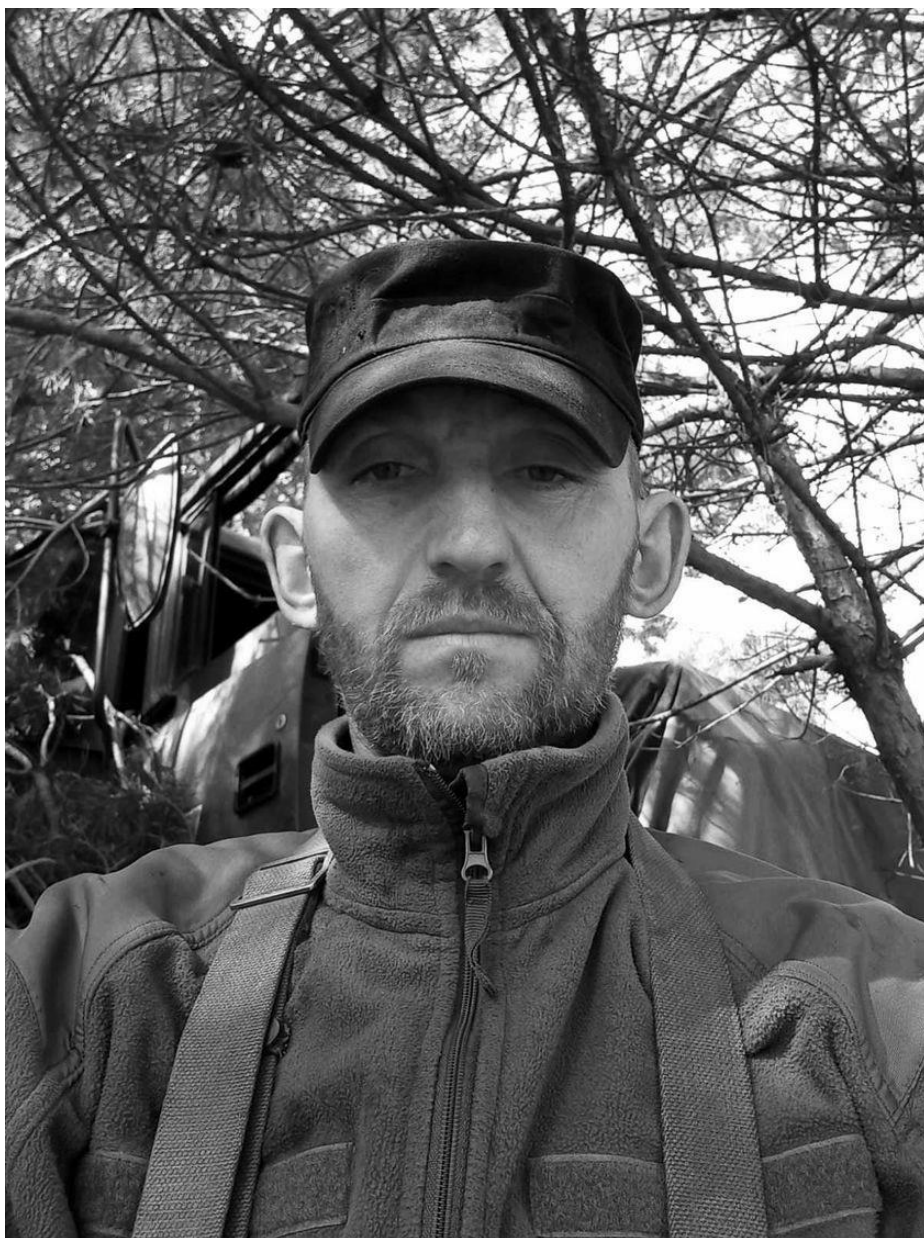
Андрія.

Чи гадав він колись, що зостанеться наодинці на схилі літ? Що клятий рашистський окупант відніме у нього єдиного сина?

"Тату!.. Таточку!.." - не вгаває осиротіла донька-семикласниця Алінка, не зводячи погляду з рідних батькових рис.

Мовчки ковтає сльози почорніла від горя дружина-вдова. Десь на віддалі сотень кілометрів неймовірно тужить вже дорослий син Тарас, що так любив свого батька...

"Хороший був воїн і людина чудова, веселун-жартівник, що міг розрадити у важку хвилину, - згадує про Андрія його командир Сергій Мельник, котрий приїхав провести в останню путь свого підлеглого. - Уклавши минулого року контракт, служив у моєму розрахунку на посаді водія гармати у 44-й артилерійській бригаді. Разом пройшли Чернігів, Бровари, Суми, Харків, Бахмут, тепер ось Харківщина... Ніколи не обмежувався лишень водійськими обов'язками, завжди подавав снаряди до гармати..."

Наші війська 6-го числа перейшли у контрнаступ, ми, артилеристи, його прикривали. Отримали наказ висуватись далі. Під час передислокації Андрій своїм тягачем наїхав на міни. Від першої кузов машини врятував, але за нею одразу потрапив на "зеемку", від якої разом з Григорієм Смачилом з Кременеччини дістали поранення, що виявились смертельними. Дорогою до лікарні, десь з кілометр від позиції, Андрій ще був живий, не витримало серце...Шкода, дуже шкода, що так сталося... Не так ми планували закінчити нашу війну..."

Поховали Героя на новозакладеній Алеї Героїв місцевого кладовища під мідні звуки Державного Гімну України та військовий салют. І - о диво! - в ці хвилини десь далеко на сході на все небо розкинулась веселка, провіщаючи - як би нам всім того хотілося - наближення довгожданої Перемоги над ворогом. Здається, перелом у війні вже настав: орки, які ще вчора сунули нескінченною ордою вглиб української землі, в паніці розбігаються перед натиском Збройних сил України! Звільнено майже всю Харківщину, тисячі кілометрів Луганщини, Донеччини, Херсонщини... Те, що ще вчора здавалося неможливим, сьогодні стає реальністю! Слава Україні і ЗСУ! Вічна пам'ять Героям, полеглим за її волю та незалежність!

<https://www.0352.ua/news/3460925/simvol-nablizenna-peremogi-na-ternopilsini-pid-cas-pohoronu-zagiblogo-geroa-zavivsa-nebesnij-znak-foto>

“Небесний знак” з’явився на Тернопільщині під час похорону Героя (Фото)

13.09.2022

Прощання з Андрієм Скуржанським // Фото: Любомир Габруський

На Тернопільщині під час похорону Героя люди помітили дивний знак. Його прозвали “небесним знаком” – символом наближення перемоги. Про це пише “Файне місто” з посиланням на “Чортків. сіті”.

У понеділок, 12 вересня, в селі Звиняч Чортківського району в останню путь проводжали Андрія Скуржанського.

Спочатку з військовим прощалися у Чорткові побіля храму Верховних Апостолів Петра і Павла. Не менше півтисячі чортків’ян прийшли, аби навколішки зустріти тіло 51-річного земляка Андрія, що загинув за Україну, звільняючи Харківщину. Це місце за довгих вісім літ уже стало знаковим у Чорткові від 2014 року, коли уперше тут злинула тужлива “Пливе кача” за заліщанином Орестом Квачем, що поліг на Донеччині у перші місяці російського вторгнення.

Після панахиди за загиблим траурний кортеж вирушив до батьківської домівки Андрія. Уздовж усього останнього земного шляху загиблого воїна – у Білобожниці, Ридодубах, Косові, Звинячі – маса людей в сльозах, стоячи навколішки із запаленими лампадками, рясно встеливши дорогу осінніми квітами, проводжали Героя, дякуючи йому за подвиг.

Зустрічав тіло сина з фронту старенький батько з осиротілою онукою

З центру Звиняча довжелезна похоронна процесія у супроводі духового оркестру й акомпанемент дощу вирушила на околицю села до обійстя, де народився і зростав Андрій. Лиш старенький батько нині там мешкає на самотині. 73-річний літній чоловік давно поховав дружину, а кілька літ тому і доньку – молодшу сестру Андрія. Чи гадав він колись, що зостанеться наодинці на схилі літ? Що клятий рашистський окупант відніме у нього єдиного сина?

Любомир Габруський

Тату!.. Таточку!.. – не вгаває осиротіла донька-семикласниця Алінка, не зводячи погляду з рідних батькових рис.

Мовчки ковтає сльози почорніла від горя дружина-вдова. Десь на віддалі сотень кілометрів неймовірно тужить вже дорослий син Тарас, що так любив свого батька...

Хороший був воїн і людина чудова, веселун-жартівник, що міг розрадити у важку хвилину, – згадує про Андрія його командир Сергій Мельник, котрий приїхав провести в останню путь свого підлеглого. – Уклавши минулого року контракт, служив у моєму розрахунку на посаді водія гармати у 44-й артилерійській бригаді. Разом пройшли Чернігів, Бровари, Суми, Харків, Бахмут, тепер ось Харківщина... Ніколи не обмежувався лишень водійськими обов'язками, завжди подавав снаряди до гармати...

Наші війська 6-го числа перейшли у контрнаступ, ми, артилеристи, його прикривали. Отримали наказ висуватись далі. Під час передислокації Андрій своїм тягачем наїхав на міни. Від першої кузов машини врятував, але за нею одразу потрапив на “узеемку”, від якої разом з Григорієм Смачилом з Кременеччини дістали поранення, що виявились смертельними. Дорогою до лікарні, десь з кілометр від позиції, Андрій ще був живий, не витримало серце...

Шкода, дуже шкода, що так сталося... Не так ми планували закінчити нашу війну...”

Любомир Габруський

Під час похорону люди побачили “знак з небес”

Поховали Героя на новозакладеній Алеї Героїв місцевого кладовища під мідні звуки Державного Гімну України та військовий салют. В той час люди

помітили, що далеко на сході на все небо розкинулась веселка. Місцеві це явище трактують як наближення довгожданої Перемоги над ворогом.

<https://fainemisto.tv/news/44959-nebesnyi-znak-zyavyvsya-na-ternopilshhyni-pid-chas-pohoronu-geroya-foto>